Ч. 250. Второк 6 (19) падолиста 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій год. дня по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи вертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Росийскі часописи про смерть Лі-Гун-Чана. — Положене в полудневій Африці.)

В суботу відбула ся рада міністрів під проводом дра Кербера. В раді взяли участь всі міністри. Ситуацию уважають все за дуже поважну. Grazer Tagespost доносить з Відня, що в теперішній хвили грозить парляментарна криза, бо кабінет ґр. Кербера тішить ся довірєм корони, а монарх лише що перед кількома днями мав заявити одній визначній личности, що тепер лише урядниче міністерство може вести справи державні. — Сторонництва парляментарні противні зміні реґуляміну, значить, що та справа тепер не надає ся під наради. За почином конференциї провідників лівиці, котра відбуде ся нині, буде скликана спільна нарада представителів німецких і ческих клюбів для обдуманя способу перемирия і переведеня буджету. В тій ціли відбуде ся вівторок спільна конференция ческих клюбів. Однако сумнівна річ, чи з тої спільної конференциї буде який пожиток, бо Чехи обстають при своїх жаданях, т. є. при ческім урядовім язиці і університеті на Мораві. — Нині о годині 3-ій по полудни збере ся буджетова комісия на дальші наради над буджетом. — Комісия шкільна приймила реферат дра Рошковского о ухвалі палати панів в справі титулу інжінера. Комісия ухвалила признати той титул окінченим слухачам рільничої академії і рільничого виділу в краківскім університеті. — Sonn u. Montagszeitung доносить з віродостойного жерела, що ситуация без виходу, бо Чехи не хотять відступити від своїх жадань анї за ціну економічних користий. Мусять они числити ся з настроєм своїх виборців. Правительство стоїть тепер супротив двох можливостий: або вдоволити жаданя Чехів і викликати бурю у Німців або відкинути їх, а тимсамим знищити парлямент. Однако нема видів на то, щоби на спільній конференциї удало ся довести до порозуміня.

„С. Петербурґ.-Ведомости“, обговорюючи смерть Лі-Гун-Чана, доказують, що росийска політика потерпіла в наслідок того дуже ділаючий удар. Росия одержала концесию на манджурску зелізницю лише завдяки розвазі старого Лі-Гун-Чана, котрий лиш в союзі з Росиєю бачив запоруку дальшого мира для Хіни. „В послідних часах — пише та ґазета — почав Лі-Гун-Чан знов вірити в можність привернення приязних відносин між Хіною а Росиєю, і забрав ся пильно до полагодженя справи манджурскої, гадаючи цілком поважно о своїй подорожи до Манджуриї, де єго величезний вплив і значінє були би певне втихомирили тамошні уми. Смерть поспішила ся і забрала то житє так дуже для нас потрібне і користне. Тепер тяжко найти в Хіні чоловіка, котрий так, як покійний Лі-Гун-Чан, умів би вести політику своєї великої вітчини“. — Трохи инакше задивляють ся на ту справу „Біржевия Ведомости“. Они в смерти Лі-Гун-Чана не бачуть так важної події, і кажуть, що політика Росиї, котра опирає ся на історичних основах, не потерпить в наслідок неї ніякої шкоди, анї не змінить ся.

Що-до услівій мира Крігера, про які так голосно розписує ся анґлійска праса, амстердамский кореспондент Frankfurter Ztg. мав нагоду розмавляти в тій справі з Вольмарансом, одним із дорадників Крігера і довідав ся від него, що теперішна пора, супротив так ясно зазначеного становища Чемберлена і Сельсберіого найменше пригідна до розпочинаня мирних переговорів. На нараді, яка недавно відбула ся в віллі Крігера, ніхто навіть не згадував о мирних переговорах, бо взагалі, — як сказав Вальмаранс — тепер о мирі нема навіть що гадати. Лише коли републики одержать ділковиту независимість, буде можна говорити о мирі, котрий однако мусить бути заключений без віддаваня Анґлійцям копалень золота. — Тимчасом з поля війни надходять заєдно вісти о нових дрібних побідах Бурів. Послідні анґлійскі викази страт згадують о множестві дрібних битв, о котрих доси деинде цілком не було бесіди. І так під Тіґерсклоф, під Віллєвмор і инших місцях утратили Анґлійці по кільканайцятьох людий, по части убитих або зранених, по части забраних до неволі. Після депеші Райтера удало ся одному відділови Бурів збурити малу часть зелізниці між Алівальнорт і Лямбертебай. — Письма одержані з Преториї рисують положенє Анґлійців в дуже чорних красках. Худоба заражена джумою, ветеринарі заборонюють уживати мяса на їду і вояки мусять кормити ся виключно американьскими консервами, впаслідок чого між ними богато недужих. Всї средства поживи не-

---

ЧУДО в ЛЯВА КАНЬОН

або

ЗАМІНЯНІ ДУШІ.

(Оповіданє — з анґлійского.)

(Конець).

Коли шеріф був ще може лиш на десять кроків далеко від того чоловіка, здоймив капелюх і обтер собі шовковою хусткою піт з чола.

— Дане, — відозвав ся він спокійно, — мені тебе потреба.

Арізона-Дан витягнув ізза холяви свого лівого чобота ніж на девять цалів довгий.

— Ходи і бери мене, — сказав на то Дан, вишкіривши зуби, і рушив при тім лівою рукою на знак, що він зробить.

Шеріфа взяв знову давний добре звістний, поганий смертельний страх, коли побачив блискаючий ніж, який наставив до него той очайдух, котрого він хотів арештувати, не маючи при собі ніякого оружия. Єго гордість і якась дивна моральна сила, котра в найбільшій небезпечности заставляла єго до найбільшої відваги, посунула ним о один крок дальше. Арізона-Дан усьміхнув ся, мов би трохи витверезив ся, але то був такий усьміх, що від него аж мурашки пішли по тілі. Довкола було так тихо, що шум бистриці звучав в ушах шеріфа мов би якийсь глумливий сьміх.

Редкліф Конрад не знає через хвильку, що робити. Єго взяв був такий страх, що готов вже був втікати, але нога, котрою він поступив ся наперед, була така тяжка як колода. В горі понад стежкою, з правого боку коло него, зашелестіло щось в галузю, і він через десять секунд споглядав в двоє чорних очий, котрі би ніби вливали в єго жили якусь дивну скріпляючу силу. Єму здавало ся, мов би з него зсунув ся якийсь великий тягар та полетів в якусь бездонну пропасть. Він подивив ся на Арізона-Дана та засьміяв ся тихо і урадований мов дитина, що дістала в свої руки забавку, котрої вже давно забагала.

— Ну підеш тепер? — спитав шеріф таким голосом, як то неприючком говорить жених до своєї нареченої.

— Я з тебе кишки випущу, Ред Конраде, — сказав Арізона-Дан, — скоро ще лиш на два кроки близше підійдеш.

Бодайсі в горі зашелестіла трохи, а шеріф усьміхнув ся знову, але вже не споглядав в гору. Арізона-Дан держав свій ніж мов би рапір кінцем наперед а великий палець на колодці. Шеріф посунув ся кілька цалів наперед як кітка і, видко, старав ся розложити рівновагу на обі ноги однаково. Арізона Дан стояв спокійно, готовий кождої хвилі пробити ножем. Невжеж Ред-Конрад був дійстно так шалений, що готов був брати ся голіруч до него?

Шеріф з радости мало що аж не крикнув. Хоробрість і сьміла відвага шибнули в него мов блискавка, почув по собі, що вже ніколи не буде бояти ся. Щось дістало ся до єго крови, що з мішанця, яким він доси був, зробило мужчину. Він чув то, що двоє чорних очий споглядають з гори на него, але він свої власні встромив остро в Арізона-Дана.

Доси був то завсігди лиш нечувано щасливий случай, що єму кожде діло так добре удавало ся, той самий случай, котрий охороняє дітий і пяниці на їх дорогах, але тепер чув він в собі якусь нездержану охоту ділати з такою розвагою, як той ґенерал, котрий уміє надати своїй хоробрости правдивої вартости. Стала ся половина чуда, друга половина мала ще наспіти.

Видко, що пянтво ослабило було нерви Арізона-Дана, бо як би не то, то не був би так борзо обернув голови, коли Бодайсі трутила ногою якийсь камінчик, і той покотив ся по стежці в долину. Але він обернув ся, а в тій самій хвили вхопив єго шеріф правою рукою за руку, а другою взяв попід сили. Арізона-Дан дивував ся відтак, що єго рука, в котрій він держав ніж, обертала ся поволи, хоч і як він тому опирав ся; она обертала ся на бік, що аж мало жили і мязи в ній не попукали. Шеріфова рука вхопила єї мов кліщами, а що Арізона-Дан не міг вже видержати болю, то пустив ніж на землю. Коли шеріф учув, що ніж упав на землю, пустив нараз Данову руку а вхопив єго за горло. За близько були, щоби могли бити ся, а лиш хитали ся то в один, то в другий бік. Шеріф одною рукою тиснув Данови голову взад, другою як би кліщами держав єго при собі. Один старав ся з цілої сили перевернути свого противника, другий хотів конче удержати ся на ногах. Перший з них виграв, бо оба попадали на

звичайно дорогі; так 50 кільоґрамів барабольь коштують 17 франків, фунт хліба 1 франк, а фунт мяса три франки. Купці після розпоряджень воєнних властий не можуть доставляти більше як 20 тон провіянту тиждневе на ціле місто, а нераз лучає ся, що тих 20 тон дістають ся в руки Бурів. Зелізницями їздить лиш войско. Всї инші поїзди здержані.

Новинки.

Львів дня 18-го падолиста 1901

— **Є. Е. п. Міністер** справ заграничних гр. Голуховский прибув до Львова.

— **Презесом тов. польских дневникарів** вибрано на вчерашних надзвичайних загальних зборах п. Адама Креховецкого, редактора „Gazet-и Lwowsk-ої", а заступниками пп. Каз. Скшиньского і Мих. Хлиньского.

— **Рідка нагода закупна ґрунту.** В селї Купчинцях пов. тернопільского єсть на продаж 600 морґів доброго поля в менчих обшарах. — Цїна одного морґа виносить від 180 зр. до 280, земля урожайна чорна подільска, можна набути землю вже з озимими засївами, землю продає ся для того в так низькій цїнї, понеже парцелює ся обшар двірский. Люди сільскі продавали морґ по 400 зр. Хто хоче прийти до лїпшого материяльного положеня той най ся зголошує до Вч. Отця Володимира Микитки сьвященика в Купчинцях і прибуває особисто до Купчинець. Стация зелізниці в місци і зазиває ся Деннсів Купчинцї. Охочі до купна землї най спішать ся і прибувають, бо можливе що скоро розберуть призначену на продаж землю. — В кождім случаю, коли би вже зістала розпродана, то наступить заявлене в тій самій формі і часописи. — *Калїкст Дунін*, інжинер парцеляцийний.

— **Торговля живим товаром.** З Делятина доносять, що на тамошнім дворци арештовано якогось Марка Ісаака Ліхтенталя за торговлю дівчатами. Ліхтенталь піддурив в Городенцї дві гарні дівчини і під покришкою, що везе їх до служби в Черновцях, мав поїхати з ними аж до Царгорода до своєї „каварні". Але в Коломиї одна з дівчат єму утїкла, а друга виговорила ся перед кондуктором, „що їде до Черновець". Кондуктор пізнав сейчас, з чим має дїло і запитав Ліхтенталя, куди він їде з сею дівчиною. Той признав ся до всего і ще додав, що „в Царгородї потреба гарних дівчат". Та хоч „було треба", то мимо того Ліхтенталя увязнив жандарм, а дівчину відослано до Городенки.

— **Урвані ваґони.** З Праги доносять, що на стациї Врутіч, ческої північної зелїзницї, дня 14 с. м. вечером, підчас пересуваня ваґонів, урвало ся від поїзду 24 ваґонів товарових, і покотили ся по похиленім шляху аж до слїдуючої стациї Лібоїч-Висїч. Тут добігли они аж до кінця шин, де знаходила ся запора, розбили єї совсім, а при тім розбило ся на кусні і пять ваґонів, а 9 ушкодило ся. На послїднім ваґонї сидів гальмівничий, котрим при катастрофі так сильно кинуло, що він зломив собі ногу і розбив голову.

— **Жертва забобонів.** Нарід в Італії єсть дуже забобонний і всяку хочби найменшу подію або приключку зараз пояснює собі по свому все одно чи на зле чи на добре. Сими днями в неаполїтаньскім селї Сан Марко Арджентаро відбувало ся в місцевій церкві вінчанє одного з тамошних паробків з красною дівчиною. Коли міняли обручки, впала обручка молодого десь на землю і не можна вже було єї знайти. Се перепудило всіх гостий весїльних, а забобонні люди стали зараз ворожити з того щось недоброго. Самого молодого так то подразнило, що коли ще один з єго приятелїв шепнув єму до уха, що має значити ся пригода, він добув з кишенї револьвер і застрілив ся в очах на смерть наляканої молодої жінки та всїх гостий весїльних.

— **Спритний злодій.** До „Буковини" пишуть: Іван Демчук, бідний комірник в Лукавици, продав тамтого понедїлка в Черновцях корову за 80 левів. Сховав гроші до калитки і пустив ся домів. Аж тут здибає його гарно убраний мужчина, заступає єму дорогу і каже: „Здорові були, бадїку! Ви їдете до Лукавицї? правда? Може би ви зробили менї маленьку прислугу? Я винен вашому панотцеви, а мому найлїпшому приятелеви 5 левів. От будьте ласкаві передайте єму від мене сей довжок, хай маю вже раз спокійну голову. І зараз посягнув панок до кишенї за пятчиною і дав єї Демчукови. Демчук зложив пятку до своїх гроший і, побалакавши з „паном" ще хвилинку, пішов домів. Приходить домів а о грошах і слїд загинув. Допера тепер отямив ся, що сей дурисьвіт, що удавав такого праведника, потягнув єму шкатулку з грішми.

— **Щасливе супружество.** Петербурґскі дневники доносять, що дня 7-го падолиста петербурґский горожанин Бютов охрестив свою пятнайцяту дитину. Щасливе супружество одружило ся перед 14 роками і дождало ся за той час 4 синів і 11 дочок. Всї дїти тїшать ся цвитучим здоровлєм. Батько єсть робітником, мати кравчихою.

— **110 коний згинуло** дня 29-го жовтня підчас наїханя на себе двох поїздів зелїзничих під Лаксінґтон в Північній Каролїнї. Шкода виносить 60.000 долярів. Межи убитими кіньми були також дорогоцїнні а улюблені конї полковника Конї, іменно „Old Pap" і „Old Eagle Star". Причиною катастрофи було хибне уставленє сиґналів.

— **Селяньский хор.** В маєтности гр. Плятерів в охрестности Сохачева, в Царстві Польскім істнують аматорскі хори селяньскі. Зорґанїзував їх і виобразував молодий Йосиф гр. Плятер з Невкания. По двох лїтах істнованя і працї хори тї числять звиш 140 членів.

— **Церковні напіви і мельодиї церковні,** які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Ігн. Полотнюк, Станїслaвів, ул. Собіского ч. 50.

землю. Маленький кусень скали, на котрий Дан упав головою, зробив з него безсильну купку. Шеріф станув колїнами на груди побореного забіяки, вийняв шнурки із своєї кишенї та звязав єму руки і ноги. Відтак схопив ся і своїм червоним лицем та біляввими кучерами обернув ся до тої, що була причиною і єго нового житя. Виглядав тогди так, як той сонїчник, що обертає ся за сонцем.

Бодайсї збігла по через корчі як молода пантера.

— А то у Вас сила як у якого чорта! — сказала она. — Я все вдїла. А я так....

Нараз урвала. Шеріф глянув їй просто в очи. Перший раз в житю почула она, що єї лице як грань горяче і гадала, що дїстала горячки. Спустила поволи очи в долину, перший раз в житю перед очами мужчини.

— Незадовго змеркне ся — відозвав ся шеріф а голос єго був такий тихий, як той вітер, що шумить десь далеко в сосниннї. — Коли позволите, то піду з вами домів. Для того пяницї приведу коня, скоро він опамятає ся. Правда, що Ви то Міс Рід. Я знаю Вашого батька.

Холодний вечірний вітер шумів між деревами, вивірка вискочила на дерево гікорі, а з лїса відозвав ся перший голос сови Потічок вже не журчав весело, а співав тріумфальну пісню. Коли ішли стежкою разом, Бодайсї нараз крикнула перепуджена.

— Ах, якаж страшна ящірка! — сказала она.

Сильна рука шеріфа успокоїла єї. Стало ся цїле чудо: їх душі заміняли ся.

Як ловлять дефравдантів в Монте Карльо.

(З німецкого. — Оскара Райха.

Мосіє Жерар, начальник бюра детективів в Монте Карльо, прочитав зі своїм секретарем Леоном всї письма, що були наспіли.

— Нехай тут прийде мадмоазель Ляпас.

До компати увійшла хороша панна в елеґантній але впадаючій в око тоалетї дами з півсьвіта.

— Розходить ся о такий случай — пояснив їй Жерар: Полїция з Монахова дала нам знати, що якийсь Міллер, котрого опис Вам тут подаю, спроневірив свому службодавцеви 18.000 марок і втік до Монте Карльо. Мосіє Леон сказав менї як раз, що один із наших людий дав вчера знати, що якийсь Нїмець в касинї грає дуже високо. Старайте ся притягнути того чоловіка до себе, а скоро з ним познакомите ся, то старайте ся вивести з касина Все проче лишаю Вам до волї. За зловленє того Міллера визначено 500 марок нагороди. На пинї буде з Вас сего досить. Скажіть Бернардови нехай сюда прийде!

Той детектив з'явив ся.

— Головний касиєр варшавского банку — відозвав ся начальник — утїк забравши з собою 732.000 рублїв. Слїд довів за ним аж до Відня. Звідтам виїхав він шіснайцятого сего місяця до Італії. Внаслїдок того товариші пани слїдили за ним аж до порту в Генуї. Але вчера удало ся полїциї у Вентімілїя вислїдити, що той спроневірник — він зазиває ся Годульовский — поїхав сюди. Вашою задачею єсть вишукати того чоловіка. Прочитайте собі справозданя, які доси наспіли. — Ну, щож Ви на то — спитав пан Жерар, коли детектив віддав єму назад папері, дані до прочитаня.

— Менї здає ся, що італїяньска полїция має рацию. Дефравдант буде тут очевидно грати. Але менї здає ся, що то дуже хитрий чоловік і длятого сам хиба лиш не поступить до касина, бо чей знає, що там в салях гри повно детективів. На мій погляд він буде десь недалеко касина сидїти, а пішле до касина лиш свого спільника, котрий буде за него ставити: бо що він має ще й спільника, о тім згадує вже й варшавске справозданє.

— Щож Ви думаєте зробити?

— Я хотїв би насамперед посидїти собі в париской каварни напроти входу до саль гри. Звідтам буду на все уважати а до помочи прошу менї дати Антоана і єго людий.

Начальник згодив ся на то і детектив пішов.

Незадовго опісля сидів Бернар перебраний за Анґлїйця коло стола в каварни. Сидів так може пів години, аж прийшов до него кельнер, що був також детективом і тут постійно робив службу кельнера, що на площи, онтам під великою пальмою, сидить якийсь пан, до котрого якийсь другий вже два рази приходив.

Бернар встав і заплатив. В кілька хвиль опісля сїла собі коло стола, при котрім сидів той якийсь чужинець, якась анґлїйска родина а в дїйстности був то Антоан, єго жінка і їх дванайцятьлїтний синок, котрі всї разом були на службі полїциї. По якімсь часї переходив попри них Бернар, а малий Антоан відозвав ся тогди по анґлїйски: Диви ся, тату, онтам іде пан Джонес. Антоан закликав того Джонеса і той сїв собі коло них.

Коло побічного стола сїв собі тепер якийсь другий пан, казав дати собі мороженого і підчас коли їв, розмавляв тихцем з тамтим другим, а відтак пішов. Малий Антоан пішов за ним. Той незнакомий пустив ся горі пальмовою алею отже в противну від касина сторону.

Штука, наука і література.

— **Календарик** на звичайний рік 1902. ціна 25 сот. Львів 1902. Накладом філії „Руского товариства педагогічного в Коломиї". Справний формат кишеневий, рокішний папір і низька ціна, поручають дуже сей календарик, тим більше, що дохід з него має вплинути на копіт будови дівочого інститута і жіночої, рускої гімназиї в Коломиї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Заведене тут оповіщенем з дня 31 жовтня с. р. ч. 74563/VI по мисли §. 55 (1 і 2) і §. 69 (7) реґуляміну руху обмежене дотично приниманя товарів, як також речипців за і виладованя тихже, знесено з днем 14 падолиста с. р. на підставі зарядженя ц. к. Міністерства зелізниць з дня 23 с. м. ч. 62.

На шляху зелізниці Лєобердорф-Ст.-Пельтен, в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Відни, отворено дня 15. падолиста с. р. перестанок особовий: „Ст. Пельтен-дворець зелізниці льокальної" для руху особового і пакункового.

Перестанок особовий Піковіц на шляху зелізниці льокальної Черчан-Моджан, в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празі, переложено з днем 15. падолиста с. р. на инше місце при км. 26.9.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 18 падолиста. Кіченер доносить з Преториї: Відділ зложений з 300 Бурів напав коло Шенґшруит на Анґлійців під проводом полковника Гайка. Анґлійці стратили 6 убитих, 16 ранених і богато полонених, котрих однако пізнійше випущено на волю.

Петербург 18 падолиста. Цар з царицею і дітьми від'їхав із Скерневиць до Царского Села.

Тернопіль 18 падолиста. В Одесі вибухла джума. Три улиці замкнено. В Підволочисках заряджено кварантану. Одного подорожного задержано.

На вість о тім ц. к. Намістництво видало відповідне зарядженє, а до Підволочиск виїхав рад. др. Мерунович, щоби особисто допильнувати переведенє тих зарядженъ.

Константинополь 18 падолиста. На місце помершого недавно Галіля Ріфопта іменований великим везиром Кучук Саід, що вже був раз великим везиром.

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

На розї улиці Рішеліє пристанув, а що уважав лиш на старші особи, не впав єму хлопець в очи. Він пішов вздовж улиці, завернув відтак в улицю Етоаль і так зайшов до касинового города. Коли зайшов до салї гри, був вже коло него детектив, котрому малий Антоан дав знати а відтак вернув до свого батька.

Може в годину опісля видів Бернар, як той незнакомий вийшов знову із саль гри та ішов доволи вздовж променади. За хвильку опісля той панок коло стола заплатив і пішов в ту саму сторону. За ним пішли Бернар і Антоан зі своєю родиною. Обом чужинцям впало видко в очи, що тоті якісь Анґлійці ходять слід в слід за ними, бо они кілька разів оглядали ся, а відтак розійшли ся в противні сторони.

Пані Антоан і єї син пішли за одним, а оба мужчини пустились за тим, котрого уважали за головного виновника, за Ґудльовского. Аж ось коли дійшли до Ґранд-готелю, зайшов переслідуваний до него. Антоан станув собі тугий коло дверий а его товариш побіг чим скорше до другого входу готелю від улиці Руссо.

Тимчасом Ґудльовский — бо то він був ним дійстно—зайшов до готелю. На Рівієрі єсть всюди такий звичай, що можна ходити по цілим готелю, а ніхто не питає, чи тут мешкає хтось, чи ні...

Ґодульовский повісив в читальни свій капелюх і через якийсь час ніби то шукав якоїсь газети, а опісля вийшов незамітно з салі, але при тім взяв чужий капелюх. Перед тим ще придивив ся добре, о скілько то на борзі було можна, чи той капелюх буде добрий на его голову.

Відтак пустив ся сходами на гору, перейшов ся коритарем першого поверха, а не знайшовши тут того, за чим шукав, повандрував на другий поверх. Перед дверми комнати ч. 16 висїло ціле одіне, котре тут хтось повісив до чищеня. В одній хвили вхопив він то одіне і забіг з ним до кльосету.

Одним сіпненем відчепив собі фальшиву бороду, котру носив та здоймив очиці. Здоймив з себе борзенько своє власне одіне і убрав чуже, котре случайно було добре на него. Лиш штапи, що були трохи за довгі на него, мусів підкотити.

Він здогадував ся, що обох виходів вже стережуть, і припускав, що детективи — бо що то они були, о тім він вже не сумнівав ся — будуть гадати, що він вийде другим входом, длятого вийшов з готелю тою самою брамою, котрою був зайшов до него.

Антоан видів поміж многими иншими особами, котрі виходили, також і якогось пана, котрого зовсім не знав. А всеж-таки єму здавало ся, що тут щось не в порядку та й здогадав ся зараз, в ким має діло. Аж ось кинув оком на черевики переходячого і зараз здогадав ся з ким має діло. Ще перед тим впала єму була в париской каварни в очи пляма на лівім черевику того, за котрим він слідив, а котра очевидно зробила ся від того, що болото хляпнуло, коли він вступив в якусь калюжу, або може коли якийсь віз переїздждав. По тій плямі пізнав він того, котрого шукав, і тепер приступив до него.

Ґодульовский сягнув чим скорше рукою до кишені, але заким ще міг змірити ся револьвером, котрий тепер витягнув, вже єму детектив его вирвав з руки.

За чверть години опісля сидів вже Ґодульовский зі своїм товаришем, котрого також арештували, в поліцийнім арешті. При них знайшла ся ще більша часть гроший.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

пося	особ	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{13}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

пося	особ	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{6}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{8}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстрвані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).